

Osztalozás

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Tárgy

394.01

Hely

Idő

"1960"

Személy

Helyszám

Szerző:

Tabi László

Cím:

Foi

Pardon egy persze!

Népszabadság,
1960. nov. 6.

Az az érzésem, hogy sürgősen szaporítani kellene a divatrevük számát. Ha Párizs karmaiból csakugyan ki akarjuk csavarni a női divat világhegemóniáját, ha csakugyan be akarjuk bizonyítani, hogy —

hálislennek — legfőbb gondunk a divat kultusz ápolása s leghőbb vágyunk, hogy minden dolgozó nőnek koktéluha főjön a fazekában, ennyi divatrevüvel nem érhetjük be. Nem mintha nem rendeznénk sok divatrevüt. Sokat rendezünk. De nem eleget. Igaz: divatrevü látható már a mozik egy részében is. Divatrevüvel kezdő műsorát az egyik, s ha legközelebb szándékosan elkésel a másiktól, mert már megcsodáltad volt az egérszürke kisestélyit buggyantott derékkal és újszerű gallérmegoldással, hát kiderül, hogy amabban a moziban meg a szünetet tölti ki a divatrevü. Láthatsz még divatrevüt a reklámfilmeken is. olykor a híradóban is persze nemkülönben a televízióban, divatrevüt hirdetnek az Erkel Színházban is, dizőzőkkel és tánczenekarral dúsitva, van divatrevü a belvárosi divatszalonban, szállodahallban, sőt, olykor egy-egy ipari üzemben is. Am még mindig nem rendeztünk divatrevüt a Tudományos Akadémián, sem a Nagyvásárcsarnokban, sem a Nemzeti Múzeum öslénytárában. Súlyos mulasz-

Divatrevü

tás. Így még hetekbe is belekerülhet, amíg lefőzzük Párizst.

Sokatszomorkodom emiatt s valamelyik este is azon rágódtam: ha már felismerjük, hogy népi demokráciánk fejlődésében most a női divat a soron következő probléma, akkor mi lehet az a fékező erő, amely e szép elgondolásnak útjában áll? Ki a felelős például azért, hogy a szemészeti klinikákon még mindig nem volt divatbemutató? Mondom nyíltan. Valaki, aki úgy véli, hogy bár a nők csinos, izléses és modern öltözködése egyáltalán nem elhanyagolandó kérdés, mégsem igényelhet több energiát, figyelmet és költséget, mint amennyi a női divat ügyét a szocializmus építésében, a mi társadalmunk fejlődésében megilleti, s ha ezt a józan mértéket hajszálnyira eltalálni nem lehet, inkább maradjunk alatta egy ujjnyival, mint sem hogy túllícitáljuk egy tenyérryivel.

Esorokat egyébként kétsoros poshadtszürke gyapjúzakómban rovom, fekete gombokkal, rátűzött zsebkkel, hátam egyenesen esik lefelé. Hozzá a mellemen fehér inget s a homlokomon lila ereket viaselek, előbbi a FEDOSZ-tól, utóbbi a bosszankodástól van. Most azonban mihamarabb átöltözöm

fáradtbarna köntösömbe, derékban svájfolva, újvonalú gallérmegoldással, s ez ünnepélyes öltözék magyarázata az,

hogy Passuth László kitünő új regényét fogom olvasni, amelynek II. kötetében — a birtokomban levő példányban — nyolc oldal szöveg hiányzik. Holnap este viszont könnyű őszi frakkot, valamint szürke lakkcipőt öltök, mert egy jó kis étterembe megyek vacsorázni, de viszek magammal egy gazdagon himzett fekete kendőt is, hogy legyen mivel bekötöm a szememet, ha abba a bizonyos helyiségbe megyek, ahol nem játszik a népi zenekar, s ahol a civilizációnak kevés, de egyéb dolgoknak annál több nyoma van. Holnapután pedig mohazöld felöltőt veszek magamra aranyozott vitézkötéssel és érdekes vállmegoldással, mert be fogom járni a várost, hogy öt méter villanydrótot és két tucat képszőveget szerezzek valahol. Mindebből pedig látható, hogy én a divatos öltözéket nem tartom a nők kizárólagos privilégiumának, s így a divatrevüket a férfiak részére is kiterjesztendőknek vélem. Ha Párizst már lepipáltuk, pipáljuk le Londont is, onnan az már csak egy macskaugrás.

Egyszakadás, földindulás a fejemen egy koppanás, öltözz te is, pajtás!

Tabi László